

17. 5. 2026 – Co jsem já, Panovníku?

1. čtení: Ž 8

Píseň: EZ611 – Není lepší na tom světě

Základ kázání: 2Sam 7, 1-18

Kázání: Milí shromáždění,

tak už je konečně klid! Po porážce Goliáše, porážkách Pelištejců, po dlouholetém skrývání se před Saulem, po tolika snahách zavraždit Davida, po mnohaletém dvojitým agentství, po občanské válce, po vraždění Davidových spojenců i nepřátel, po dobytí Jeruzaléma a Sijónu, po převezení schrány Boží úmluvy... *konečně* je klid!

Konečně i Davidovi byl dopřán odpočinek! Tak by mohl být čas třeba i jít do kostela – vždyť jak běžně se mezi evangelíky chodí do kostela „až, když zbude čas.“

Ale mesiášský král opět zcela jinak. Stejně jako Ježíš byl v synagogách a chrámu „pečený, vařený.“ Tak i David zcela jinak, než na co jsou lidé dodnes zvyklí: Je konečně klid a čas *odpočívat*. Tak se rozhodl... postavit Hospodinu chrám.

Ten chrám. Ten jediný chrám, který kdy Hospodin oficiálně měl. Který většinu dějin Božího lidu *nestál*. A nestojí ani dnes – už takřka 2000 let. Může Bůh *nemít* oficiální chrám, svatyni?

I Davidova motivace pak je vsutku inspirující: Nejde o upevnění království, autority, moci. O „centralizaci kultu.“ Jde o to, že právě Hospodin Davida z toho všeho předchozího vysvobodil, zachránil, dopřával mu vítězství. Dokonce natolik, že David měl dům z cedrového dřeva. Ale Bůh? Bydlel ve stanu jako bezdomovci dodnes. To se přece nesluší!

A nebyl by to Hospodin Bůh, kdyby *zase* nebylo skoro všechno *opačně*: „Ty, Davide, chceš vybudovat dům *mně*, Hospodinu? Nikdy jsem v žádném domě nesídlil. Ačkoli jsem kdykoli takové vybudování mohl přikázat. Ale *nepřikázal jsem*.“

Jak podivný, odlišný, oddělený Bůh. Jak svatý Bůh. *Nepřikazuje* stavbu chrámů, kostelů, svatyní, posvátných míst. Dokonce jim *brání*. Hezky to vysvětluje také Zj: Však v Božím království chrámu ani kostelů *nebude*. Obojí je pouze Boží milostí v tomto zkorumpovaném, hříšném

světě. Obojí je pouze odpovědí Boží milosti na naši sebe-zatracenost. Ale i *tenhle* chrám stál sotva asi 400 let. A jeho druhá varianta asi 600 let. To není mnoho.

Tak je opět překvapivé, že prorok *Nátan* Davidovi tu stavbu odkýval. Vždyť „Hospodin je s Davidem!“ Tak se přece Davidovi bude všechno dařit! Všechno, co bude chtít! O to nám přece ve víře a v náboženství jde *dodnes* – o *nás*!

A opět je vše jinak. Jakkoli je okamžitě fascinující, že král *měl* u sebe proroka. Že tohoto proroka *poslouchal*. A dokonce ho měl král v takové úctě, že po něm pojmenoval svého syna (2Sam 5, 14). To si dnes opět nedovedeme představit ani v církvi. Natožpak v národě. Že bychom poslouchali *proroky*. A pojmenovávali po *takových* děti. Jak podivný, odlišný, svatý byl David *také* v tomto.

Ačkoli *Nátan* vzápětí obrátil. Hned po jeho slovech totiž za *Nátanem* přišel Bůh. Ne za králem. Ne za Davidem. Ne za mesiášským králem. Za *prorokem*. A řekl mu pravý opak toho, co před chvílí řekl prorok *Nátan* králi. A to má teď *Nátan* říct králi? Že se spletl? Že je všechno *obráceně*?

No, a proč ne? Proč je nějaké „sebevědomí,“ „pověst“ nebo pocit trapnosti důležitější dobra, pravdy, Božího slova? A Mojžíš se v lidských očích neztrapňoval? Ježíš? Proroci? Apoštolové? Praotcové? Ti *nebyli* v lidských očích pohrdaní, posmívání? David pak např. v předchozím příběhu dokonce svou manželkou – za svou *radost před Hospodinem!* Jak důležitá je pro nás „radost víry“ – když ani za pohrdání a posměch nejbližších nám vlastně nestojí?

Tak si to vše David pozorně vyslechl. Předlouhou rekapitulaci vlastního života. Copak je hloupý, že mu to Bůh říká? Vždyť David u toho přece byl, tak to všechno *přece ví!*

Ale když podle toho nejedná? Když *očividně* jedná, jako by se všechno odehrálo jinak? Tak je velmi vhodné zopakovat, co se vlastně *doopravdy* stalo. Tak často proti lidským vzpomínkám. V nichž si pamatujeme jen selektivně, výběrově a *zaujatě* – jen to, co chceme. A ostatní vypouštíme. Třeba Boží milost a záchrany. Třeba vlastní zlo. A závislost na Bohu. I bližních. Třeba to, že znovu a znovu byly ty situace obráceně. Jak mnoho i dnes „vzdychá a sténá“ po „starých dobrých časech!“ Ať už komunismu, svého mládí nebo jak to bývalo ve sboru nebo církvi.

Ale samozřejmě *jen* v tom, co se hodí. Rozhodně ne v důsledcích, které to vzpomínané přineslo. Komunismus. „Naše mládí.“ Co způsobilo námi domnělé „jak to tehdy bývalo dobré“ – třeba i ve sboru a církvi. Protože právě to všechno „tehdy přece skvělé“ způsobilo přítomnost. Právě ta minulost je příčinou! Ta, na kterou jsme tak hrozně hrdí. A chceme ji zpět. Ačkoli způsobila, co žijeme, máme, nemáme dnes. Co je a *není* dnes.

Tak i mesiášský král si nechal líbit Boží slovo. Připomenutí *všeho* – co se mu hodilo i nehodilo. Že to byl *Bůh*, kdo vzal Davida od stáda. Ne Davidova chytrost, talenty, schopnosti – které by stejně *byly výhradně od Hospodina*. Že to byl *Hospodin*, kdo porážel Davidovy nepřátele – ne David sám. Vždyť i před nedávnými bitvami s Pelištejci se David řídil *Boží* strategií – ne svými znalostmi (2Sam 5, 17nn). Že je to *výhradně* Hospodin Bůh, kdo učinil Davidovo jméno rovným velikánům země.

A tak, že to byl Hospodin Bůh, který *už vybudoval* Davidovi dům. Ne David Hospodinu. A také Davidovi *ještě vybuduje* dům. Ne David Bohu.

Ale jak běžné je převrácení i očividné objektivity světa. Život jsme si přece dali sami. Svět závisí na nás – ne obráceně. Na bohoslužbách přece sloužíme *my* Bohu, Kostel stavíme *my* Bohu. *My* tu oslavujeme Boha!

Ne. Nic z toho co tu děláme, *není* pro Hospodina Boha. Ani kostel. Ani bohoslužby. Ani naše slova, písně, kázání, mlčení, obřady. Nic z toho *není* pro Hospodina Boha. Natožpak naše „obět“ pro Něj.

To všechno i další je *Boží dar pro nás*. Je to *výhradně* převeliká Boží milost, že existují kostely, chrámy, svatyně. Že *můžeme* zpívat a mluvit a slyšet a poslouchat. Že *můžeme* alespoň někde alespoň na chvíli poslouchat Boha. Vůbec se nemusel dát nikomu z lidí poznat. Nemusel stvořit *nic*. A co by tím ztratil?

A David tohle opakovaně a znovu žil. Ačkoli i jemu to musel *stejně* opakovaně kdekdo připomínat. Zejména ten Nátan. Ale také Jóab. A bude mu to připomínat také Hospodin sám:

Lidský svět je převrácený hříchem. Pravdu považujeme za lež. Dobro za zlo. Zlo za dobro. Ženy za muže, děti za dospělé, dospělé za děti, muže za ženy. Sebe za důležité, zásadní, *centrální* (ego-centrismus = sebestřednost!). Ostatní za podružné, zbytečné, na obtíž. Hřích za spásu, záchranu. Vlastní pocity za trvalé, zásadní, neměnné. Církev za překážku vlastnímu nitru a „cochchárně.“ Bibli za zastaralou. Přežitou.

To nejcennější za bezcenné – vždyť „co nic nestojí, za nic nestojí.“ Tak pohrdáme láskou. Životem. Vzduchem a dýcháním. Boží milostí a obětí.

A jak nám to ve „světském“ státě, městě, národu, světě funguje? Už „světským státem“ se pyšníme na planetě zhruba sto let – jak dobrý je, že? Jak dobře nám stejně „světské“ funguje v rodinách, manželstvích, s dětmi, v práci, ve škole – ve sboru a církvi!

Zatímco na Davidovo království čekají židé dodnes. Pro křesťany je také předobrazem Božího království. V jeho částečnosti mezi lidmi. I v jeho plnosti. Kéž by tedy všichni vládcové naslouchali *nejprve* Božím prorokům! Místo ekonomům, lobbistům, hlasu lidu a dalším pověrám, magiím, podvodům, hloupostem, nepravdám. Tak by mohla být království upevněna navěky. Jako zvláštním způsobem *zůstává* upevněno Davidovo království. Ačkoli je na něj útočeno čím dál agresivněji a smrtonosnějšími zbraněmi.

Přesto zde „Davidovo království“ v podobě Božího lidu *zůstává* dál. Na rozdíl od např. obou Římských říší. Nacistické říše. Sovětského svazu („na věčné časy!“). Asýrie. Babylónie. Velkomoravské říše. Pelištejců. Československa. A mnohých dalších.

Také proto, že na tato, opět dodnes *nelíbivá*, Boží slova od proroka mesiášský král David odpověděl: „Co jsem já, Panovníku?“ Tedy *opak* ego-centrismu, sebestřednosti, sobectví. *Opak* sebevědomí. *Opak* královsky vymazleného profilu na sociálních sítích. *Opak* moci i vlastní důležitosti *byť* v pocitech, myšlenkách. Jak se muselo Davida „dotknout“, co mu Nátan řekl! Jak urážlivé a ponižující a nepříjemné a trapné mu to muselo být!

Ale David stejně odpověděl: „Co jsem já, Panovníku Hospodine, že Ty jsi mě přivedl až sem?“

A kdo byl Mojžíš? Vrah. Kdo byl Abram – bezdětný stařec! Kdo byl Ježíš z Nazareta – nemanželské dítě! Kdo byli apoštolové? Chudí, nevzdělaní rybáři! Kdo byli proroci? Kdo byly ty stovky generací židů a křesťanů před námi?

Tak i my vyznávejme stejné, každý den. Že lidský svět má fungovat takřka ve všem *opačně*, než jak nám to nakukává naše nitro. Okolní společnost. A žijme v první a poslední řadě stejné: „Co jsem já, Panovníku Hospodine, že jsi mě přivedl až sem?“

Nechme se převrátit Boží milostí a slovem. Jako i král David. **Amen**

Píseň: Svítá 76 – Hospodine, Pane náš